

»Pastor Melby — han var ogsaa en god Mand. Han er død nu. Han kumfermerte mig paa mine Forældres Bryllupsdag. Det var den 7de April.«

Jytte havde sat sig hen paa en Stol ved Vinduet for at underholde sig med en Kat, der laa og soled sig i Karmen. Men da hun hørte Pastor Gaardbo nævne, blev hun opmærksom. Og hvad den Gamle her berettede, forbavsede hende næsten endnu mere, end hvad Svigerinden den foregaaende Dag havde fortalt om ham. Denne sjeldne Opofrelse passede ikke til de Forestillinger, hun havde om en Præst.

Hun saa hen til Blomsterglasset paa Bordet og tænkte paa, om Pastor Gaardbo virkelig havde besluttet at være sin Forlovede tro ogsaa i Døden. En saadan Heroisme lignede absolut ikke nogen af de Præster, hun nu og da havde truffet i det københavnske Selskabsliv. Det havde været forladne Middagsherrer med et ubehagelig faderligt Væsen eller ogsaa rene Taaber med udslukte Hjerner.

Hun sad lidt i sine egne Tanker men hørte saa Moderen sige Farvel. Kort efter var de paa Hjemvejen.

Ved Tilbagekomsten til Storeholt fandt de Professorens i Haven. Han sad alene paa et af Verandaens Trappetrin og fodrede en Flok Spurve. Jytte gik straks op paa sit Værelse. Fru Bertha derimod sagde til sin Brodersøn: